

ГОД. XXIII.

ПОЗОРИШТЕ

БРОЈ 37.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Излази за време бављења позоришне дружине у Н. Саду свака о дану сваке представе, виначе сваког месеца по је дан пут за по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. —

ПРОСЛАВА ДВАДЕСЕТПЕТОГОДИШЊЕГ ГЛУМОВАЊА АНДРИЈЕ ЛУКИЋА.

У суботу 4. јула о. г. била је у нашем народном позоришту прослава двадесетпетогодишишњег глумовања Андре Лукића.

Слављеник је изабрао за своју јубиларну представу добро познату позоришну игру „Циганина“, који му је набавио већ толико признања и славе по целом српском свету.

Кад се представа свршила и кад по престаше бурни усклици, који су непрекидно тражили да се јубилар покаже публици, коју је игром својом био занео: подигла се завеса и на позорници се указала она иста слика, као и приликом опроштајне представе Драге Ружићке и прославе двадесетпетогодишишњег глумовања Пере Добриновића.

Прво узе реч начеоник др. Лаза Станојевић и поздрави јубилара овим топлим речима: „Да човек достигне мету, којој тежи, треба му доста времена и муке, још више стрпљења и истрајности, а понајвише обзивног и савесног рада.

Нико се није набрао славе седећи на лаворикама, већ се лаворике заслужују неуморним радом — и то великом већином — по трновитом путу.

Таквом трудбенику мора човек од илемнитог карактера и са узвишеним идеалима признати и одати сваку хвалу и поштовање и поклонити се дурашности његовој до прне земље.

Е, а такав је трудбеник и наш данашњи слављеник.

Од како је наше позориште поодавно пребродило и прославило прву и угазило већ у другу четврт свог века, ево већ 5-ти члан позоришне дружине слави 25-годиш-

њицу свога савесног и истрајног глумачког рада, а то је г. Андра Лукић.

За све време свога глумовања била му је једина жарка жеља, био му је једини смер и једина циљ глумачког му живота, да постигне што пре највиши ступањ глумачке уметности и да задовољи у пуној мери како гледаоце и слушаоце тако и своје претпостављене власти; па како он данас стоји раме уз раме са осталим првацима и уметницима нашег позоришта; како се налази већ од дужег времена, па овамо све до дана данашњега, на врхунцу славе и глумачке уметности; како је до данас јединствен у приказу немоћног старца, како је ненадмашан — по моме лечничком мњењу — у приказу и природног и насиљног умирања на позорници, како га у тим главним моментима његове вештине гледаоци недахнимице и нетренимице прате; како за те прилике уме вешто да се маскира и телом покреће, а особито како уме мајсторски мимиком да покаже сваки тренутни расположај душе; па како је и вољан и оран, да још за већу славу своју, а у корист и напредак нашег мезимчета уложи сву своју снагу и вештину, и најпосле, како и на његовим плећима почива знатан део славе нашег позоришта: то се централној управи не може на ино, а да данашњем слављенику нашем не поднесе знаке свога признања и благодарности на неизмерним заслугама, којим нас је задужио, на неуморном труду његовом, што га је уложио у овај виноград просвете и расадник глумачке вештине и уметности. Па примите, драги господине, из моје руке, а у име централне управе

овај венац неувеле славе ваше на пољу глумачке уметности; а примите га оном љубављу, којом Вам га славни управни одбор од своје стране подноси и даје.

Наш слављеник Андрија Лукић живио!“

По свршетку свога поздрава предаде начеоник јубилару сребрн ловор-венац.

Управитељ нашег позоришта А. Хаџић поздравио је јубилара у име увек родољубивих Србаља и још родољубивијих Српкиња новосадских и у име њихово предаде му лепо искићену кутијицу, у којој је било нанизано 20 комада жутих дуката царских. На кутијици беше натпис: „Новосађани — своме Андри“.

Управитељ нашег позоришта, по молби Српске добротворне задруге женске у В. Бечкереку и Срба Бечкеречана, поздравио је јубилара и предао му у име њихово сребрн ловор-венац на јастучију од цревене кадифе, златом искићеном.

Управитељ нашег народног позоришта по жељи Суботичанака и Суботичана поздравио је јубилара и предао му ловор-венац с тракама, на којима беше извезено: „Слава уметнику Андри Лукићу! За 25-годишњу прославу — суботички поштовачи.“

Глумац Милош Динић предао је јубилару, уз неколико усрдних речи, ове дарове:

Мастионицу од сребра с натписом: „Српска занатлијска читаоница у Вршцу своме драгом земљаку уметнику Андри Лукићу.“

Свилен, везен јастук с натписом: „Чика Андри Лукићу о 25-годишњици 1898. — Српкињице Петкове везиљачке радионице у Вршцу.“

На послетку поздравио је редитељ Нера Добриновић јубилара овим речима: „Милије друже! Ја тврдо верујем, а искуство ми јемчи, да, човек, кад правим путем греде, мора до свог жељеног циља стићи, па и ако је трновит пут, ваља га крчити, обраћивати и на њему ће, Божјом помоћу, и озбиљним неуморним радом — јер пре-гаоцу и Бог помаже — цветати неувеле лаворике — народно признање.

Погле, милије друже, како нам се нама мила мајка Талија радује, што је ово дочекала.

25 година крчио си себи пута и, ево, сад видиш да залуд ниси радио. Твој је рад обилато уродио. Сви ти признајемо, и наша централна управа, и наш милиј учитељ г. Тона и наша поштована публика, — па и твоји искрени другови нису изостали, већ те, ево, Бога молећи, са мном заједно поздрављају са жељом, да дочекаш заслужан као и сад и златан ловор-венац. „Живио!“

За тим му је предао сребрн ловор-венац, на ком беше урезан овај натпис: „Андри Лукићу 1898. приликом 25-годишњег славља — дружина српског народног позоришта.“

Публика је све те поздраве попратила живим знацима допадања и бурним ускличицима: „Живио!“ „Живили!“

Слављеник је на све те поздраве изразио своју захвалност овим речима: „Кад је срце препуно миља, те плива у осећајима, онда обично језик уме најмање да каже. Заиста, под утепајем вашег признања и одликовања, ја немам моћи, да вам онако одам своју дубоку захвалност, како бих хтео, како бих желео.

Са овог мени светог места, на коме, по својим скромним силама, делам више од 25 година, са овог амвона у храму наше Талије, молим вас свеколике, да примите моју најсрдачнију и најтоплију захвалност.

На првом месту хвала славном управном одбору „друштва за српско народно позориште“, а на челу му са дичним начеоником, високопоштованим г. Др-ом Лазом Станојевићем, — срдачна им хвала на приређеној овој преслави, као и на лепоме дару.

Нека је срдачна хвала и моме врлом наставнику, уваженом г. Антонију Хаџићу! Хвала му на неуморном труду и на мудрим саветима око мог глумачког унапређења.

Нека је хвала цењеном и мени вазда милом грађанству Срба Новосађана, који су својим учешћем у овој прослави засврдили своју љубав према српском народ-

ном позоришту, као и према његовим верним и оданим му апостолима.

Хвала свима славним корпорацијама из места и са стране. Хвала мојим милим и љубљеним земљацима — Вршчанима. Хвала и сваком драгом брату и пријатељу из места и са стране, који ме се сетише приликом ове моје прославе. Најзад, нека је од срца хвала и вама, драги другови и пријатељи моји, што је прослава ова и код вас искрена одазива нашла.

Од мене пак нека Вам је свима и свакоме тврда реч, да ћу се, уз помоћ божју, свим својим силама потрудити, не би ли и на даље очувао Вашу љубав и поштовање Ваше.

Хвала Вам!“

И тиме се завршила ова лепа прослава уз велико учешће наше новосадске публике, која је доласком својим показала, да цени и поштује уметнички рад А. Лукића — „свога циге“.

Заиста можемо бити задовољни, што смо скромним, ал' усрдним начином одали пошту нашу и захвалност нашу и Андији Лукићу и Пери Добриновићу, тим нашим врсним труdbеницима, који неуморним радом својим оплеменjuју срца и богате ум свога народа, дајући му милом и угодном забавом права уживања за све, што је лепо, племенито и српско!

Живили нашни народни слављеници!

ЖИСТИКИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Лепа Галатеја, комична митолошка опера у једном чину, написао Поли Ханријон, музика од Фр. Супе-а. — Пре тога „Доктор Робин“, шаљива игра у једном чину, написао Премареј, превео Јован Борђевић.)

Са искључиво домаћим снагама, без и једног госта, прешла је на Петров дан преко позорнице Супе-ова „Лепа Галатеја“. Лане смо је гледали са Султаном Цијуковом у натписној улози, а сада је прешла у наследство Драги Стефановићки, која је овом приликом још најбоље показала, да свако има право, ко за њу каже, да је у њој скривена певачица по божјој милости. Глас јој је и овога пута звонно чисто и јасно а пасаже се низале глатко и течно са њених усана. У напитници је нарочито развила темперамента и верве толико, да је слушаоце умела управо да занесе. У опште је њена Галатеја за почетницу и са музичке и са мимске стране била нешто одиста респектабилно. — С Ганимедом је покушала срећу Даринка Симићева. Она доноси за њу свој угодни алт, али не и дољно несташлука. Но ни угодни глас није и опет могао продрети, као што би требало, а крива је ту била трема, која је приказивачицу спутавала на сваком покрету. Трема је једино била крива те је и купле са рефреном „Ми Грци!“ остао без ефекта. Но што се сме истаћи као заслужена похвала, јесте то, да је Даринка Симићева своју партију певала музички коректно — знак, да има у ње дара па шат озбиљна воља отклони оне повелике сметње, које

су још на путу правом напретку. — Мидаса је давао и опет Добриновић, Пигмалијона и опет Марковић изврсно са сваке стране.

Пре „Лепе Галатеје“ забавио нас је Премарејев „Доктор Робин“, пустивши Ружића, да се као Герик прикаже по толики и толики пут велик и силен и за дивно чудо младаљачки бујан.

Г.

Јавна благодарност.

За милу и пријатну дужност своју сматрам, да изјавим своју најтоплију благодарност свима и свакоме, који су ме се сетили приликом прославе муга 25-годишњег глумовања.

Нарочито захваљујем славном управном одбору „друштва за српско народно позориште“, високоцењеним Новосаткивама и Новосађанима, родољубивој женској добротворној задрузи Српкиња у В. Бечкереку и врлим В. Бечкеречанима, уваженим поштоватељима из Суботице, г. Ј. Будимиру, трговцу из Н. Сада и мојим искреним друговима. — Свима горе наведенима још једном хвала на пажњи и даровима, којима ме приликом моје светковине одликоваše.

Тако исто захваљујем и свима онима, који су ми послали телеграфске и писмене честитке.

У Новом Саду, 6. (18.) јула 1898.

Пера Добриновић,
глумац и редитељ срп. нар. позоришне
дружине.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

34. Представа.

У ДУНЂЕРСКОВОМ ПОЗОРИШТУ.

У претплати 18.

У Новом Саду, у четвртак 9. (21. јула) 1898.

ПРВИ ПУТ:

СЕСТРЕ.

Драма у 3 чина, написао Евгеније Кумичић. — Редитељ: Ружић.

ОСОБЕ:

Артур Маринов, бродовласник и поморски капетан	—	Лукић.
Ивка } кћери му	—	С. Бакаловићка.
Тонка } Тонка	—	М. Марковићка.
Ернесто, Ивкин муж	—	Тодосић.
Марко Радај, бродовласник	—	Николић.
Нико, Марков син, поморски капетан	—	Спасић.

Катаџа, Маринова куварица	—	М. Тодосићка.
Тереза, Ивкина собарица	—	Д. Туцаковићева.
Бруно Малтон, зидар	—	Бакаловић.
Петар морнар	—	Мицић.
Судски повереник	—	Павићевић.
Јуре, рибар	—	Рајковић.

У суботу 11. (23.) јула први пут: „Ханела.“ Виђење и јава у два раздела, с певањем и свирком, написао Герхарт Хауптман, превео Сава Петровић.

Свирачки збор ц. и кр. 70. пешачке цуковније петроварадинске свираче ове комаде:
 1. „Српска корачница“. — 2. Адам: „Кад бих ја краљ био“. — Шуберт: „Смеса српских песама“.

Улазнице могу се добити у књижарници Браће М. Поповића од 8—12 сахата пре подне, и од 3—6 после подне и у вече у позоришту на каси.

Умољавају се пошт. госпође и госпођице, да изволе у позоришту без шешира седити.

Почетак тачно у 8 сахата у вече.